

ՄԱՄԲՐԷԻ ԿԱՂՆԻՆ

Հին օրերու իբրեւ վրկայ կենդանի,
Կ'ապրիս դուն դեռ, վաղեմի ծառ օրհնուած,
Սաղարթներուն ներքեւ որուն՝ հովանի
Գրսան, դարեւ առաջ, մարդիկ ու Աստուած:

Ոչ ոք գիտէ տարիներուն քիւր հոծ,
Որոնք՝ արեամբ ու արցունքով շրջմունի,
Բազմիցս՝ իբրեւ հեղեղ, ըստպ՝ իբրեւ բոց,
Անցան վրայէդ, մինչ քեզ կոծէր վիշտն անհուն:

Կ'ապրիս դուն դեռ, աւ կը նրնջեն ոսփոյ փոլ,
Թելերուդ տակ հասակ նետած սերունդներ.
Դուն Նիոբէ՝ անոնց մէջ, սիրս ի խրոսով.
Յաւին հորձէն վիմաստուած, աներեւ:

Ասպնջական հովանիիդ ներքեւ դիր,
Ազգերու հօրն անցան օրերն օրհնածիր,
Հոն ընդունեց ան սրովբէներն՝ իրեն հիր,
Եւ աւետիք երազի մ'ոսկեծիր:

Շուփի՛դ ներքեւ մայր եղաւ օր մը Սառան՝
Աստուածընթիւ ժողովուրդի մ'ընդհանուր,
Ու խոստացուած մանուկին այն կախորհրան
Եղան ուսերդ, եւ տերեւներդ՝ խանձարուր:

Անճւռ օրեր, անցեալին ծոցը սուզուած,
Անեղծ յուշեր անմահական սէրերու,
Ոյց մէջ կարծես քէ կը խօսի դեռ Աստուած,
Դարձէ երբեմն մեր հոգին խընկելու:

Մեռան ամէնքն, այլ դեռ ապրիս պիտի դուն,
Խոժոռ պահնորդ շիրիմներու անհանաչ.
Դուն պատմութիւնն եւ կոթողուած դարերուն.
Մատենն՝ որուն չէ հալած բնաւ ոչ մէկ աչ:

Ծառ դու զառամ, պերն փառներու խուն բեկոր.
Մոյքերուդ վրայ հակած մարմնովդ այդ նրկուն,
Քրմապետի մը կը նմանիս զբլիսիկոր,
Զոր կը տանջէ խորհուրդներու խռովքն անհուն: